

Nu weet ik, Heer, hoe groot Gij zijt
en buig mij voor Uw Majesteit.

Ter dankbare herinnering aan

† **Anna Geertruida Engelina Waanders**

echtgenote van Gerardus Rudolf ten Breteler
met wie zij trouwde op 17 juli 1947.

Het was op 7 februari 1912, dat zij voor het eerst het levenslicht zag.
Haar levensloop werd plotseling afgebroken, toen zij, nog gesterkt door de ziekenzalving, stierf in de vroege maandag-morgen van 9 oktober 1978. De dienst van uitvaart en begrafenissen hebben we gehouden op donderdag 12 oktober. Haar rustplaats is op het kerkhof van Hengevelde.

Moge zij rusten in vrede.

Het leven en de dood is een groot geheim. We mogen het dankbaar aanvaarden uit Gods hand, we moeten het ook weer teruggeven aan de Heer van leven en sterven in het vaste vertrouwen, dat Hij elk mensenleven opneemt in zijn hemels Vaderhuis. Dat is de troost, die het geloof ons geeft. De dood is niet het einde, maar de overgang naar het eeuwig leven bij God.

We geloven wel, dat zij die gestorven is, lééft, maar hoe moeilijk is het om te verwerken, dat zij niet meer bij ons is als een medemens, een huisgenote, een liefhebbende vrouw, een zorgzame moeder. En het valt ons zwaar om haar te missen op de nog jonge leeftijd van 66 jaar. Er was nog een mooie toekomst en een huis, om nog lang van de gezelligheid en vreugde van het leven te genieten. Het zal moeilijk zijn, om zonder haar verder te gaan. Toch kijken we dankbaar terug om het vele goede, dat haar leven gegeven heeft.

Van Boekelo, waar zij geboren werd, vertrok zij naar de Gorsveldveld, waar zij met haar lieve man 31 jaar heeft geleefd. Zij werd moeder van vier kinderen, werkte mee met haar man op de boerderij en zorgde bovenal voor haar gezin. Zij kon een sfeer van gezelligheid opbouwen, zij zocht het gezelschap en praatte graag met elkaar. Zij bezat de moederlijke eigenschap van de bezorgdheid, zodat ze voortdurend bezig kon zijn met het wel en wee van haar man en kinderen. Het zal voor haar moeilijk zijn geweest de blijmoedigheid te bewaren, omdat reumatische pijnen steeds weer terugkeerden en haar het lopen moeilijk maakten. Het was een zwaar kruis. Zij heeft dit moedig gedragen. Nu zij niet meer bij ons is, lijkt de toekomst somber, maar we mogen kracht putten uit het geloof, waaruit zij leefde en werkte.

Laat ons bidden, dat de Heer ons moge helpen in tijden van eenzaamheid en verdriet.

Het eeuwige Licht verlichte haar,
dat zij ruste in vrede.

Wij danken U heel hartelijk voor de vele bliken van deelneming bij het overlijden van mijn lieve vrouw en onze zorgzame moeder en oma.

Fam. ten Breteler-Waanders

Hengevelde, oktober 1978